

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2018r.

sprawy **D. W.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 14 marca 2018r. sygn. akt VIII W 503 /17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych

Ewa Taberska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu wyrokiem z dnia 14 marca 2018r. uznał D. W. za winnego wykroczenia z art. 86 § 1 kw i na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 złotych i obciążył obwinionego kosztami procesu – k. 178 - 179

Apelacje od tego wyroku złożyli obrońca obwinionego – k. 193 – 200 i obwiniony – k.206 – 210.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Złożone apelacje nie zasługują na uwzględnienie i zostaną omówione wspólnie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy obwinionego. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym stosowanych odpowiednio w sprawach o wykroczenia. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanego obwinionemu czynu została dokonana z uwzględnieniem

reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Sąd Okręgowy stwierdza zatem, że podniesione przez skarżących zarzuty obrazy prawa materialnego, błędów w ustaleniach faktycznych i przede wszystkim obrazy przepisów postępowania, poprzez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności w zakresie oceny zachowania obwinionego i przypisania mu winy poprzez uznanie, że to również obwiniony D. W. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie zasługują na uwzględnienie i stanowią jedynie polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy.

I tak niesłuszną krytyką apelujący obarczyli dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę opinii biegłego mgr inż. W. K.. Tymczasem biegły bardzo szczegółowo przeanalizował zabrany w sprawie materiał dowodowy, przede wszystkim monitoring miejski, który zarejestrował przebieg zdarzenia. Monitoring natomiast zarejestrował w sposób dostateczny przebieg zdarzenia, co sprawiło, że biegły ale także i Sądy obu instancji mogły w sposób dostateczny ocenić zaistniałą sytuację drogową.

Obydwie wniesione apelacje opierają swoje racje, podobnie jak w toku prowadzonego postępowania sądowego, na wewnętrznym przekonaniu obwinionego, że dokonał prawidłowego manewru obronnego w tej konkretnej sytuacji drogowej. Przekonanie to jednakże zostało słusznie obalone, bez cech dowolności, w sposób wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Rejonowy. Wiedza fachowa, jaką dysponował biegły W. K., zarówno podczas wydania opinii pisemnej jak i podczas przesłuchania na rozprawie, pozwoliła także Sądowi Okręgowemu, przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego, uznać, że wniosku opinii biegłego są trafne. Biegły logicznie wskazał, jakie jeszcze i to bezpieczne czynności obwiniony mógł przedsięwziąć, od czasu gdy zauważył zagrożenie, mimo krótkiego czasu na reakcję, a mimo to ich nie podjął.

Jak to wskazał biegły, zasada ograniczonego zaufania sprowadza się do tego, że osoba obwiniona nie mogła przekroczenia zasad ruchu innego uczestnika zauważyć lub przewidzieć, a dostrzegając takie zagrożenie winna zrobić wszystko, aby takiemu niebezpieczeństwu przeciwdziałać. Wzmożony ruch miejski wymaga, zdaniem Sądu Okręgowego, od jego uczestników szczególnej ostrożności i szybkiego, ale bezpiecznego reagowania na zagrożenia, czego w działaniu obwinionego zabrakło.

Wszelkie zatem obszerne twierdzenia zawarte w obu apelacjach, a dotyczące obrony przekonania obwinionego o wykonaniu przez niego jedyne go możliwego manewru obronnego, są zdaniem Sądu Okręgowego nieprzekonywujące i nie mogą ekskulpować obwinionego, a także nie wymagają szczegółowego dalszego omówienia, albowiem kwestie te w sposób wystarczający omówił już Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni podziela.

Nie można podzielić także zarzutu obrońcy, iż karalność wykroczenia z art. 86 § 1 kw, przypisanego obwinionemu D. W. uległa przedawnieniu.

Zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania; a stosowanie do art. 45 § 1 k.w., w brzmieniu sprzed 1 czerwca 2017 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 966) karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; ***jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.*** Przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w dniu 29 kwietnia 2016 r. i zgodnie z treścią ustawy Kodeks Wykroczeń obowiązującej przed dniem 1 czerwca 2017r. istotnie przedawnienie by nastąpiło.

Jednakże Ustawą z dnia 23 marca 2017r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw - (Dz.U. z 2017 r. poz. 966) – art. 2 te same ustawy - z dniem 1 czerwca 2017r. nastąpiła zmiana art. 45 § 1 kw stanowiąca, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął

rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Zgodnie natomiast z treścią **art. 6** w/w Ustawy z dnia 23 marca 2017r. - do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Według przepisów „starej” ustawy termin przedawnienia wykroczenia popełnionego przez obwinionego upłynął by w dniu 29 kwietnia 2018r., a więc nie upłynął przed dniem wejścia w życie „nowej” ustawy, tj. przed dniem 1 czerwca 2017r., co oznacza, że termin ten upływa dopiero z dniem 29 kwietnia 2019r., a więc merytoryczne procedowanie w niniejszej sprawie było w pełni możliwe.

W treści zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy prawidłowo określił datę czynu przypisanego obwinionemu oraz numer rejestracyjny jego samochodu. Słusznie zauważa obrońca, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy, jak zauważa Sąd Okręgowy w ustalonym stanie faktycznym, datę czynu podaje na rok 2017 oraz w numerze rejestracyjnym zamiast cyfry 8 podaje cyfrę 6. Oczywiście jest jedna, iż są to oczywiste omyłki pisarskie, które w żaden sposób nie mają wpływu na treść wyroku, albowiem wyrok zawiera prawidłowe dane w tym zakresie. Na stronie 5 uzasadnienia podano już prawidłową datę zdarzenia oraz prawidłowy numer rejestracyjny pojazdu obwinionego.

Niesłusznym jest zarzut dotyczący wskazania terminów rozpraw w zaskarżonym wyroku, które nawet gdyby były błędne, to nie miało by to wpływu na treść wyroku.

Sprawa o sygn. akt VIII W 503/17 została rozpoznana na terminach rozpraw w dniach, 20.09.2017r. – k.82-87, 21.11.2017r. – k. 119 – 121, oraz w dniu 6.03.2018r. – k.172-175 – tak jak zapisano w zaskarżonym wyroku.

Natomiast w dniach 9 czerwca 2017r – k. 59 – 60 oraz 24.10.2017r.- k. 101 -102, mimo wyznaczonych terminów nie przeprowadzono żadnych istotnych czynności postępowania, w związku z tym brak wskazania tych dat w wyroku był zbędny.

Wbrew zatem odmiennym twierdzeniom zawartym w obu apelacjach nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. W tym stanie rzeczy, zadaniem Sądu Okręgowego, sprawstwo i wina obwinionego D. W. nie budzą żadnych wątpliwości. Swoim działaniem wyczerpał on znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Także kara wymierzona obwinionemu nie jest karą rażąco surową i pozostaje adekwatna zarówno do stopnia zawinienia jak i możliwości finansowych D. W.. Przede wszystkim przy jej wymiarze Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił, podobnie jak przy zmianie opisu czynu przypisanego obwinionemu fakt, że to zachowanie kierowcy V. (...) – P. S. - przyczyniło się do zaistnienia zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zrodziło bowiem konieczność podjęcia przez D. W. manewru obronnego, który okazał się być nieadekwatny do sytuacji, a tym samym nieprawidłowy

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 119 k.p.w. i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2001, nr 118 poz. 1269) zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50,00 zł a na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za drugą instancję w kwocie 30,00 zł.

Ewa Taberska